

4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytania czy dokonując interpretacji prawa krajowego w sposób zgodny z dyrektywą 1999/70/WE sąd krajowy musi odmówić stosowania przepisów sprzecznych z taką dyrektywą, zawartych w uregulowaniu ustawodawczym przyjętym w wykonaniu porozumienia ramowego, które jednakże przewiduje obniżenie ogólnego poziomu ochrony, w krajowym porządku prawnym, pracowników zatrudnionych na czas określony, takich jak art. 7 i 11 dekretu prezydenckiego nr 163/2004, i zastosować w ich miejsce przepisy zawarte w równoważnych uregulowaniach krajowych, istniejących przed wejściem w życie dyrektywy, takie jak art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920?

5) W razie uznania przez sąd krajowy, że co do zasady, w odniesieniu do pracy na czas określony ma zastosowanie przepis (w niniejszej sprawie art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920) który stanowi równoważne rozwiązanie prawne, w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, będącego integralną częścią dyrektywy 1999/70/WE, i na podstawie tego przepisu, stwierdzenie że zawarcie umów o pracę nastąpiło na czas określony bez obiektywnego powodu związanego z naturą, typem lub charakterystyką umowy lub świadczonych czynności, prowadzi do uznania, że umowa taka jest umową o pracę na czas nieokreślony:

a) czy wykładania i stosowanie prawa krajowego przez sąd krajowy, w świetle których okoliczność, że jako podstawa prawna umowy o pracę na czas określony został wskazany przepis o zatrudnieniu na podstawie umów o pracę na czas określony w celu zaspokojenia sezonowych, okresowych, tymczasowych, wyjątkowych i dodatkowych potrzeb socjalnych, w każdym wypadku stanowi obiektywny powód zawarcia umów o pracę na czas określony, nawet jeśli w rzeczywistości zaspokojone potrzeby są „zwyczajne i stałe”, są zgodne z prawem wspólnotowym;

b) czy wykładnia i stosowanie prawa krajowego przez sąd krajowy, w świetle których przepis zakazujący przekształcenia umowy o pracę zawartej w sektorze publicznym na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, należy interpretować w ten sposób, że w sektorze publicznym jest w każdym wypadku bezwzględnie zabronione przekształcenie umowy o pracę lub stosunku pracy na czas określony w umowę o pracę lub stosunek pracy na czas nieokreślony, również gdy został on z naruszeniem prawa zawarty na czas określony, jako że w rzeczywistości zaspokajane nim potrzeby są „zwyczajne i stałe”, a sąd krajowy nie ma możliwości w takim wypadku wskazania rzeczywistego charakteru spornego stosunku prawnego oraz prawidłowej jego kwalifikacji jako umowy na czas nieokreślony, są zgodne z prawem wspólnotowym?

Czy też zakaz taki powinien zostać ograniczony wyłącznie do umów o pracę na czas określony, które zostały rzeczywiście zawarte w celu zaspokojenia tymczasowych, nieprzewidzianych, niecierpiących zwłoki, wyjątkowych lub podobnych potrzeb, z wyłączeniem przypadków, gdy w rzeczywistości umowy zostały zawarte w celu zaspokojenia „zwyczajnych i stałych” potrzeb?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Protodikeio Rethymnis (Grecja) w dniu 8 sierpnia 2007 r. — Georgios Karabousanos i Sofoklis Michopoulos przeciwko Dimos Geropotamou

(Sprawa C-380/07)

(2007/C 269/49)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Monomeles Protodikeio Rethymnis (Grecja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Georgios Karabousanos i Sofoklis Michopoulos.

Strona pozwana: Dimos Geropotamou.

Pytania prejudycjalne

1) Czy klauzulę 5 oraz klauzulę 8 ust. 1 i 3 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 42), należy interpretować w ten sposób, że prawo wspólnotowe nie zezwala państwu członkowskiemu, na przyjęcie w ramach wykonania tego porozumienia ramowego przepisów, gdy a) w ramach krajowego porządku prawnego istnieją już, ustanowione przed wejściem w życie tej dyrektywy, równoważne rozwiązania prawne, w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego, b) wskutek przepisów ustanowionych w wykonaniu porozumienia ramowego, dochodzi do obniżenia ogólnego poziomu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony zagwarantowanego w krajowym porządku prawnym.

2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy w sytuacji gdy w krajowym porządku prawnym, w chwili wejścia w życie dyrektywy 1999/70/WE istniały już równoważne rozwiązania prawne w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego, takie jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920, ustanowienie przepisu prawnego uzasadnione wykonaniem porozumienia ramowego, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym art. 11 dekretu prezydenckiego nr 164/2001, stanowi niedopuszczalne obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony, na czas określony, w rozumieniu klauzuli 8 ust. 1 i 3 porozumienia ramowego, zagwarantowanego w krajowym porządku prawnym:

a) gdy przepis prawa mający na celu wykonanie porozumienia ramowego, zostanie ustanowiony po upływie terminu na dokonanie transpozycji dyrektywy 1999/70/WE, lecz jego zakresem stosowania rationae temporis objęte są wyłącznie umowy o pracę i stosunki

pracy obowiązujące w czasie jego wejścia w życie lub które wygasły we wskazanym okresie przed jego wejściem w życie, ale po upływie terminu na transpozycję dyrektywy, podczas gdy wcześniejsze równoważne rozwiązania prawne nie mają ograniczonego czasowo zakresu stosowania i obejmują wszystkie umowy o pracę na czas określony, które zostały zawarte, obowiązywały, lub wygasły w dniu wejścia w życie dyrektywy 1999/70/WE i upływu terminu na jej transpozycję,

- b) gdy ramami zastosowania takiego przepisu mającego na celu wykonanie porozumienia ramowego, objęte są wyłącznie umowy o pracę lub stosunki pracy na czas określony, które by zostać uznane za kolejne w rozumieniu wspomnianych uregulowań muszą spełnić kumulatywnie następujące przesłanki:
- 1) upływ między nimi okresu nie przekraczającego trzech miesięcy,
 - 2) ich łączny czas trwania wynosi co najmniej 24 miesiące w chwili wejścia w życie tych przepisów, niezależnie od tego ile razy były ponownie zawierane lub łączny okres zatrudnienia na ich podstawie w wymiarze co najmniej 18 miesięcy w okresie 24 miesięcy liczonym od umowy pierwotnej, w przypadku co najmniej trzykrotnego ponownego zawarcia umowy po umowie pierwotnej, podczas gdy wcześniejsze równoważne rozwiązania prawne nie przewidywały takich warunków obejmując wszystkie (kolejne) umowy o pracę na czas określony, niezależnie od minimalnego okresu zatrudnienia i minimalnej liczby dotyczącej ponownego zawierania umowy,
 - c) gdy omawiany przepis prawny mający na celu wykonanie porozumienia ramowego przewiduje, jako konsekwencję prawną w celu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony i zapobiegania nadużyciom w rozumieniu porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, kwalifikację umów o pracę na czas określony jako umów na czas nieokreślony ze skutkiem *ex nunc*, podczas gdy wcześniejsze równoważne rozwiązania prawne przewidują kwalifikację umów o pracę na czas określony jako umów na czas nieokreślony ze skutkiem od momentu ich pierwotnego zawarcia (*ex tunc*)?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, gdy w krajowym porządku prawnym istniały przed wejściem w życie dyrektywy 1999/70/WE równoważne rozwiązania prawne w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, które stanowi integralną część tej dyrektywy, takie jak rozpatrywany w sprawie przed sądem krajowym art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920, czy przyjęcie przepisu uzasadnione wykonaniem porozumienia ramowego, takiego jak rozpatrywany przed sądem krajowym art. 7 dekretu prezydenckiego nr 164/2004, gdy przewiduje on jako jedyny środek ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony, przed nadużyciami,

obowiązek wypłaty przez pracodawcę wynagrodzenia i odprawy w przypadku zatrudnienia z naruszeniem prawa na podstawie kolejnych umów o pracę na czas określony, uwzględniając okoliczność, że

- a) obowiązek wypłaty wynagrodzenia i odprawy jest przewidziany w prawie krajowym dla każdego stosunku pracy i nie ma w szczególności na celu przeciwdziałania nadużyciom w rozumieniu porozumienia ramowego, oraz
 - b) zastosowanie obowiązującego wcześniej równoważnego rozwiązania prawnego ma skutek prawny w postaci uznania kolejnych umów o pracę na czas określony za umowę na czas nieokreślony,
- stanowi niedopuszczalne obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony w krajowym porządku prawnym, w rozumieniu klauzuli 8 ust. 1 i 3 porozumienia ramowego?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytania czy dokonując interpretacji prawa krajowego w sposób zgodny z dyrektywą 1999/70/WE sąd krajowy musi odmówić stosowania przepisów sprzecznych z taką dyrektywą, zawartych w uregulowaniu ustawodawczym przyjętym w wykonaniu porozumienia ramowego, które jednakże przewiduje obniżenie ogólnego poziomu ochrony, w krajowym porządku prawnym, pracowników zatrudnionych na czas określony, takich jak art. 7 i 11 dekretu prezydenckiego nr 163/2004, i zastosować w ich miejsce przepisy zawarte w równoważnych uregulowaniach krajowych, istniejących przed wejściem w życie dyrektywy, takie jak art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920?

- 5) W razie uznania przez sąd krajowy, że co do zasady, w odniesieniu do pracy na czas określony ma zastosowanie przepis (w niniejszej sprawie art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920) który stanowi równoważne rozwiązanie prawne, w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, będącego integralną częścią dyrektywy 1999/70/WE, i na podstawie tego przepisu, stwierdzenie że zawarcie umów o pracę nastąpiło na czas określony bez obiektywnego powodu związanego z naturą, typem lub charakterystyką umowy lub świadczonych czynności, prowadzi do uznania, że umowa taka jest umową o pracę na czas nieokreślony:

- a) czy wykładania i stosowanie prawa krajowego przez sąd krajowy, w świetle których okoliczność, że jako podstawa prawna umowy o pracę na czas określony został wskazany przepis o zatrudnieniu na podstawie umów o pracę na czas określony w celu zaspokojenia sezonowych, okresowych, tymczasowych, wyjątkowych i dodatkowych potrzeb socjalnych, w każdym wypadku stanowi obiektywny powód zawarcia umów o pracę na czas określony, nawet jeśli w rzeczywistości zaspokojone potrzeby są „zwyczajne i stałe”, są zgodne jest z prawem wspólnotowym;

b) czy wykładnia i stosowanie prawa krajowego przez sąd krajowy, w świetle których przepis zakazujący przekształcenia umowy o pracę zawartej w sektorze publiczny na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, należy interpretować w ten sposób, że w sektorze publicznym jest w każdym wypadku bezwzględnie zabronione przekształcenie umowy o pracę lub stosunku pracy na czas określony w umowę o pracę lub stosunek pracy na czas nieokreślony, również gdy został on z naruszeniem prawa zawarty na czas określony, jako że w rzeczywistości zaspokajane nim potrzeby są „zwyczajne i stałe”, a sąd krajowy nie ma możliwości w takim wypadku wskazania rzeczywistego charakteru spornego stosunku prawnego oraz prawidłowej jego kwalifikacji jako umowy na czas nieokreślony, są zgodne z prawem wspólnotowym?

Czy też zakaz taki powinien zostać ograniczony wyłącznie do umów o pracę na czas określony, które zostały rzeczywiście zawarte w celu zaspokojenia tymczasowych, nieprzewidzianych, niecierpiących zwłoki, wyjątkowych lub podobnych potrzeb, z wyłączeniem przypadków, gdy w rzeczywistości umowy zostały zawarte w celu zaspokojenia „zwyczajnych i stałych” potrzeb?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'Etat (Francja) w dniu 8 sierpnia 2007 r. Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS przeciwko Ministère de l'écologie, du développement et de l'aménagement durables

(Sprawa C-381/07)

(2007/C 269/50)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'Etat

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS.

Strona pozwana: Ministère de l'écologie, du développement et de l'aménagement durables

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 6 dyrektywy 2006/11/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady] z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty⁽¹⁾ można dokonać w ten sposób, że wolno państwowym członkow-

skim — po przyjęciu w oparciu o ten przepis programów obniżenia zanieczyszczenia wód obejmujących normy jakości środowiska naturalnego — wprowadzić dla urzędów uznanych za mało szkodliwe systemu zgłoszenia zawierającego przypomnienie ogólnych wymogów dotyczących zrzutów tych produktów oraz prawa organu administracyjnego do sprzeciwu rozpoczęcia użytkowania lub do narzucenia limitów zrzutów dla tych urzędów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 64, str. 52.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 24 maja 2007 r. w sprawie T-151/01, Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wspieranej przez Vfw AG, Landbell AG für Rückhol-Systeme i Belland Vision GmbH wniesione w dniu 13 sierpnia 2007 r. przez Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH

(Sprawa C-385/07 P)

(2007/C 269/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Der Grüne Punkt–Duales System Deutschland GmbH (przedstawiciele: adwokaci W. Deselaers, E. Wagner, B. Meyring)

Druża strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Vfw AG, Landbell AG für Rückhol-Systeme i Belland Vision GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 24 maja 2007 r. w sprawie T-151/01;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2001/463/EG z dnia 20 kwietnia 2001 r. wydanej w postępowaniu na podstawie art. 82 WE (Sprawa COMP D3/34493 — DSD)⁽¹⁾
- ewentualnie przekazanie sprawy do rozpatrzenia Sądowi zgodnie z oceną prawną zawartą w wyroku Trybunału;
- w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie od wspomnianego wyroku Sądu oparte jest na ośmiu zarzutach.